

Dve pismi.

Spisal E. Gangl.

a Štajerskem imam prijatelja, ki ima sina Vladimirčka. Ako misli Vladimir, da razen njegovih staršev, bratov in sestrá nihče drugi ne ve, kaj počne, kako živi in kako se vede, je v bridki zmoti. Da mu to dokažem, naj povem, kar sem zvedel o njem!

Vladimir je deček, ki ljubi zimo in njeno veselje nad vse. Kadar se prismeje v deželo cvetoča pomlad, je Vladimir ves nesrečen, ker se mora posloviti od zime, od snega in od pozimskega razveseljevanja v prirodi. Pomlad in poletje nimata zanj nič izredno veselega. Pride bogata jesen s sadjem in grozđjem, a Vladimir hodi vedno gledat toplomer, ali že kaže dovolj mraza, da pride prvi sneg. In ko zagleda v daljavi s prvim snegom pokrite gore, zdihuje in toži: »Ah, ko bi sneg vendar že prišel k nam!«

Med jesenskim dežjem zableše prva snežinka. Veselo zbeži Vladimir pod streho in pregleduje sani, jih popravlja in prireja za vožnjo. Toda prva snežinka se raztopi v dežju — in snega ni, Vladimir pa je žalosten.

Nekega dne pretekle jeseni je šel njegov oče na vrt. Na vrtni lopi je viselo to-le prilepljeno pismo:

Ljubi sneg!

Prosim Te, pridi, pridi! Rad bi Te že videl. Že eno leto Te nisem videl. Pridi, visok do kolena, da se bom zopet lahko vozil s sanmi. Naj že mine ta voda, zamrzne to blato, potem pa pridi, ljubi sneg, visok do kolena! Pridi!

Na Humu, dne . . .

Vladimir.

Oče se je smejal, a Vladimir je bil žalosten, ker ni bilo snega vkljub njegovi lepi prošnji.

»Le potрпи!« ga tolaži oče, »saj sneg že pride! A svojega pisma nisi prav naslovil. Sneg namreč ne more poslati samega sebe. Sneg pride samo tedaj, kadar mu ukaže Bog!«

Vladimirček se oddahne kakor bi se nečesa domislil. Drugi dan gre oče zopet na vrt. Na vrtni lopi je zopet viselo pismo. Oče postoji in bere:

Ljubi Bog!

Prosim Te, ukaži snegu, naj vendar že pride! Že eno leto ga nisem videl. Pošlji sneg, visok do kolena, da se bom zopet lahko vozil s sanmi. Naj že mine ta voda, zmrzne to blato, potem pa, ljubi Bog, pošlji sneg, visok do kolena! Pošlji ga!

Na Humu, dne . . .

Vladimir.

Drugo jutro se Vladimir zgodaj zbudi, gre k oknu, in vzdigne — kakor vsak dan — zagrinjalo.

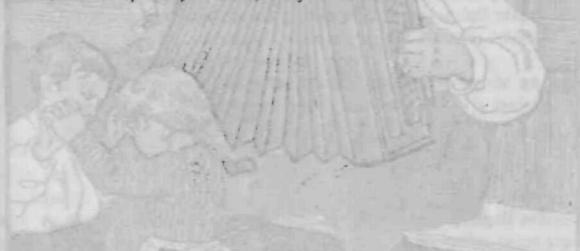
Vse belo!

Kdo opiši njegovo veselje! Vsi so morali iz postelj: starši in bratje in sestre. Vsi so morali gledat prvi sneg in vsem je obljubil Vladimir, da jih vzame izza sani. A za toliko množico ljudi so postale njegove sani pre-majhne.

Kaj stori Vladimir?

Gre k mizarju, da mu naredi nove sani. In ko so bile gotove, je Vladimir lepo prosil očeta, naj jih plača iz svojega. Če pa noče plačati iz svojega, naj vzame denar iz njegove hranilnice, saj jih Vladimir rad plača sam, da jih le ima.

No, z očetom sta se izlepa pobotala, ker mu je obljubil sin, da s pridnostjo poplača njegovo dobroto. Očetu pa je bilo dovolj plačila, ko je gledal izza gorke peči, kako neskončno radost uživajo otroci zunaj na zasneženem klancu, ter se spominjal časov, ko je bil sam tako srečen.

Siromački.

*Sneg pokriva polje,
sneg pokriva gričke,
in v dežele južne
mraz pregnal je ptičke.
Slavec poje daleč
ob obali morski,
krokar pa in vrabček
in škrjanec gorski
so pri nas ostali.
Grdo krokar kraka:
„Kie dobim naj jesti,
ko je zima taka?“*

*In predrzni vrabček
trese se od glada:
„Težko je živeti,
ko želodček strada!“
In škrjanec gorski
resno s čopkom miga:
„Iščem, iščem zrnca,
ali kaj, ko ni ga!
Slab čas se začel je,
slab čas za nas ptičke:
sneg pokriva polje,
sneg pokriva gričke.“*

Pavel Golob.

